

Sygn. akt VI Ua 8/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Karolina Chudzinska

Protokolant – starszy sekretarz sądowy M. M.

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2022r., w B.

na rozprawie

sprawy z odwołania: D. N.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Rejonowego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 25 listopada 2021r.

sygn. akt VII U 608/21

oddala apelację

Sędzia Karolina Chudzinska

Sygn. akt VI Ua 8/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lipca 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonej D. N. przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku do dnia 11 października 2020 roku, albowiem roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego uległo przedawnieniu.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje, przy czym jeśli niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin ten liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia. W dniu 24 czerwca 2021 roku ubezpieczona złożyła wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od dnia

17 czerwca 2020 roku do dnia 11 października 2020 roku, wskazując, że zakończyła się sprawa odnośnie roszczenia o zasiłek chorobowy co do wcześniejszych okresów. Zdaniem organu rentowego roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego wygasło z mocy prawa na skutek przedawnienia. W czasie trwania postępowania sądowego dotyczącego wcześniejszych okresów zasiłku chorobowego nie zachodziła bowiem przeszkoda do wystąpienia przez ubezpieczoną

o zasiłek chorobowy na dalsze okresy. Co więcej, organ rentowy wskazał, że tytuł ubezpieczenia odwołującej u płatnika składek (...)

(...) ustał w dniu 29 lutego 2020 roku i następnie odwołująca kontynuowała wcześniej podjętą w dniu 21 września 2018 roku umowę zlecenia u płatnika składek (...) Sp. z o.o., co również uzasadnia odmowę przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego. Zdaniem organu okoliczność, że po ustaniu zatrudnienia u płatnika

(...) Sp. z o.o. ubezpieczona faktycznie nie wykonywała żadnych czynności w ramach umowy zlecenia u płatnika (...) Sp. z o.o. i nie uzyskiwała żadnego wynagrodzenia, samo w sobie nie wyłącza możliwości zastosowania regulacji przewidzianej w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, bowiem przepis ten nie uzależnia prawa do zasiłku chorobowego od osiągnięcia lub nie osiągnięcia dochodu. Wykonywanie umowy zlecenia trwa od momentu jej rozpoczęcia do chwili jej faktycznego całkowitego zakończenia.

Odwołanie od ww. decyzji złożyła D. N., zaskarżając ją w całości.

W uzasadnieniu odwołania wskazała, że od dnia 29 lutego 2020 roku do dnia

11 października 2020 roku przebywała nieprzerwanie na zwolnieniu chorobowym u płatnika składek (...) i (...). Od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku była uprawniona do zasiłku chorobowego, co zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2021 roku. W dniu

24 czerwca 2021 roku ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego o wypłatę zasiłku za dalszy okres, tj. od dnia 17 czerwca 2020 roku do dnia 11 października 2020 roku, wskazując, iż zakończyła się sprawa sądowa dotycząca prawa do zasiłku chorobowego za wcześniejszy okres. Podkreśliła, że nie została prawidłowo poinformowana przez ZUS o możliwości złożenia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego za dalsze okresy niezdolności do pracy, wskazując, że organ poinformował ją, że może złożyć wniosek o dalszą wypłatę zasiłku po uprzednim wyjaśnieniu sprawy. Jednocześnie wskazała, że u płatnika składek (...) pobierała zasiłek chorobowy, a nie wykonywała pracy zarobkowej. Była to praca fizyczna, która polegała na wykładaniu towaru w markecie, zaś ubezpieczona pozostawała w tym czasie w ciąży i nie mogła pracy tej wykonywać. Wobec powyższego odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie od odwołującej na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Dodał, że wbrew twierdzeniom ubezpieczonej w żaden sposób nie uniemożliwił jej wystąpienia z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego za dalsze okresy. Wydane decyzje odmawiające prawa do zasiłku chorobowego za wcześniejsze okresy, a następnie toczące się w wyniku wniesionych przez ubezpieczoną odwołań postępowanie sądowe, nie stanowiło przeszkody do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego za dalsze okresy.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2021 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt

VII U 608/21, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku do dnia porodu.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy ustalił, że D. N. od dnia 21 września 2018 roku była zatrudniona u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie umowy zlecenia. Z tego tytułu została zgłoszona i objęta dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym w okresie od dnia 18 lutego 2019 roku do dnia 31 marca 2019 roku, a następnie od dnia 19 sierpnia 2019 roku. Jednocześnie w okresie od dnia 1 października 2018 roku do dnia 29 lutego 2020 roku ubezpieczona zatrudniona była u innego płatnika składek (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w P., w oparciu o cywilnoprawną umowę i w związku z powyższym w okresie od dnia 1 października 2019 roku do dnia 29 lutego 2020 roku również i z tego tytułu została zgłoszona do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, opłacając należne składki.

W okresie od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 11 października 2020 roku ubezpieczona była nieprzerwanie niezdolna do pracy z uwagi na chorobę i nie świadczyła pracy na rzecz żadnego z ww. podmiotów. Wszystkie zwolnienia lekarskie za w/wym. okresy odwołująca składała do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W dniu (...) roku ubezpieczona urodziła dziecko.

Kolejnymi decyzjami z dnia 10 czerwca 2020 roku, 16 czerwca 2020 roku oraz 24 czerwca 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Odział w B. odmówił ubezpieczonej przyznania prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia u płatnika (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w P. za następujące okresy: od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 24 marca 2020 roku, od dnia 25 marca 2020 roku do dnia 19 maja 2020 roku, od dnia 20 maja 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku. Ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższych decyzji. W międzyczasie odwołująca została poinformowana przez organ rentowy, że wniosek o przyznanie jej zasiłku chorobowego za dalsze okresy od dnia 17 czerwca 2020 roku ma złożyć po rozstrzygnięciu sprawy z odwołań od ww. decyzji, bowiem wypłata zasiłku chorobowego za pierwszy okres została wstrzymana, a złożenie przez nią wniosków o wypłatę zasiłku chorobowego za dalsze okresy w terminie skutkować będzie decyzją odmowną. Wobec powyższego ubezpieczona wstrzymała się ze złożeniem wniosku ZUS-53 o zasiłek chorobowy za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku do czasu rozstrzygnięcia sprawy z odwołań od ww. decyzji.

W wyniku przeprowadzonego postępowania sądowego wyrokiem z dnia 30 grudnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt VII U 529/20 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku po ustaniu zatrudnienia u płatnika składek (...) sp. z o.o. sp. k. w P..

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał, że organ rentowy przyjął błędną podstawę prawną, opierając swoją decyzję na art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, bowiem przepis ten nie dotyczy sytuacji, kiedy ubezpieczony jest zatrudniony u wielu pracodawców. Rozwiązanie stosunku pracy z jednym z nich nie powoduje ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego z tytułu zatrudnienia u innego płatnika składek. Dotyczy to również osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych. Sąd zauważył, że w przedmiotowej sprawie ubezpieczona była zatrudniona u płatnika składek

(...) Sp. z o.o. sp. k. do dnia 29 lutego 2020 roku. Jednakże z uwagi na zawartą umowę zlecenia z (...) sp. z o.o., po ustaniu w/wym. zatrudnienia, miała nadal tytuł do ubezpieczenia chorobowego. Ponadto ubezpieczona z tytułu niezdolności do pracy otrzymywała zasiłek chorobowy od płatnika składek (...) sp. z o.o., jednakże w wysokości znacząco niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, co nie spełniało minimalnego standardu ochrony ubezpieczeniowej zapewniającej „źródło utrzymania”, gdyż zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego dochodu. Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy, która to apelacja na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2021 roku w sprawie o sygn. akt VI Ua 17/21 została oddalona.

Wobec prawomocnego zakończenia postępowania sądowego odwołująca w dniu 24 czerwca 2021 roku złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku do dnia 11 października 2020 roku. Organ rentowy wydał decyzję odmowną, twierdząc, że jej roszczenie – jako przedawnione – wygasło z mocy prawa.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy w Bydgoszczy ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów, których autentyczność oraz treść nie były kwestionowane między stronami. Jednocześnie Sąd ten przeprowadził dowód z przesłuchania odwołującej, której zeznania uznał za w pełni wiarygodne, jako że były one logiczne, spójne, spontaniczne oraz konsekwentne.

Przechodząc zaś do oceny prawnej zgłoszonego roszczenia Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wskazał, że strony prowadziły spór co do tego, czy ubezpieczona D. N. ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 czerwca 2020 roku. Organ rentowy twierdził bowiem, że ubezpieczona nie dochowała terminu do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego, w związku z czym roszczenie to wygasło z mocy prawa jako przedawnione.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, powołując się na przepis art. 67 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wskazał, że roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego, wyrównawczego, macierzyńskiego oraz opiekuńczego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje. Jednakże, jeżeli niezgłoszenie roszczenia o wypłatę

zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin 6 miesięcy liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nie podzielił stanowiska organu rentowego co do tego, że w sprawie nie zachodziła przeszkoda do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku w ustawowym terminie. Wskazał, że tłem dla niniejszego postępowania było postępowanie z odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego, odmawiających jej prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku. W tamtym postępowaniu organ rentowy kwestionował uprawnienie odwołującej do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia u jednego płatnika składek, będącej jednocześnie objętą dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z tytułu umowy zlecenia zawartej z innym płatnikiem składek. Jednakże odwołująca w dalszym ciągu pozostawała niezdolna do pracy, na dowód czego przedkładała organowi zwolnienia lekarskie obejmujące okres od dnia 17 czerwca 2020 roku. Jednocześnie dowiadywała się w ZUS, czy w związku z odmową przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego za wcześniejsze okresy, może złożyć wniosek o wypłatę zasiłku za dalsze okresy. W odpowiedzi otrzymała informacje, że wypłata zasiłku chorobowego za poprzedni okres pozostaje niejako w zawieszeniu, zaś ubezpieczona powinna wstrzymać się ze złożeniem wniosku o dalszy zasiłek chorobowy do czasu zakończenia postępowania w sprawie wcześniejszych okresów zasiłkowych, do czego odwołująca się zastosowała. Dopiero po uzyskaniu prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku ubezpieczona zwróciła się do organu z wnioskiem o wypłatę jej zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku. Takie postępowanie organu

– w ocenie Sądu Rejonowego – nie było prawidłowe. Przeprowadzone postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało, iż odwołująca kierowała się pouczeniami i informacjami uzyskiwanymi z ZUS, a które wskazywały ubezpieczonej, że ma powstrzymać się ze złożeniem wniosku o zasiłek chorobowy do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia wcześniejszego postępowania sądowego. Nielogicznym – zdaniem Sądu Rejonowego – byłoby uznanie, że ubezpieczona w pierwszej sprawie dochowała wszystkich terminów, zaś w niniejszej nie stosowała się do nich. W ocenie Sądu Rejonowego organ rentowy na wyrost i niejako automatycznie uznał, że ubezpieczona nie dochowała półrocznego terminu. Nadto ubezpieczona, mimo braku stosownego wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego, przedkładała organowi zwolnienia lekarskie za okres dalszej niezdolności do pracy. Pozostawała aktywna w sprawie. Miała świadomość, że od wyniku postępowania dotyczącego zasiłku chorobowego za wcześniejszy okres zależy wynik niniejszego postępowania, dlatego też zastosowała się do wskazówek pracowników organu rentowego, zgodnie z którymi powinna się wstrzymać z wnioskiem o wypłatę zasiłku za dalszy okres. Co więcej – jak zauważył Sąd Rejonowy w Bydgoszczy – z doświadczenia życiowego wynika, że organ rentowy co do zasady wstrzymuje się z procedowaniem nowych wniosków o zasiłek chorobowy w sytuacji, gdy od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia za wcześniejsze okresy zostało złożone odwołanie. W takiej sytuacji ubezpieczeni składają stosowne wnioski o wypłatę zasiłku, załączając zwolnienia lekarskie, zaś ZUS rozpoznaje je dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania sądowego. W niniejszej sprawie jednak, pracownik ZUS poinformował odwołującą, iż to ona powinna się powstrzymać ze złożeniem takiego wniosku, gdyż w przeciwnym razie ZUS wyda decyzję odmowną, od której ubezpieczona będzie musiała złożyć kolejne odwołanie, tym samym naraził ją na brak dochowania wspomnianego terminu.

W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy uznał, że wbrew twierdzeniom organu rentowego, zasła przesłanka wskazana w art. 67 ust. 2 ustawy zasiłkowej, wskazująca na zaistnienie przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej. Ubezpieczona zwróciła się bowiem o udzielenie wskazówek do pracownika organu rentowego, który z racji wykonywanej pracy posiada znacznie większą wiedzę w zakresie procedur zasiłkowych aniżeli ubezpieczona. Zawierzyła tej osobie, że informacje przez nią podane są prawidłowe i że nie poniesie z tego tytułu żadnych ujemnych konsekwencji. Dlatego też Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że wprowadzenie w błąd przez pracownika organu rentowego nie może skutkować negatywnymi następstwami w stosunku do ubezpieczonego, który w tym postępowaniu zajmuje znacznie gorszą pozycję.

Wobec powyższego – zdaniem Sądu Rejonowego – ubezpieczona D. N. dochowała termin do złożenia wniosku o wypłatę jej zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku, bowiem termin ten dla odwołującej biegł

od dnia uprawomocnienia się orzeczenia zmieniającego decyzję organu rentowego dotyczącą odmowy przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego za wcześniejszy okres. Zarazem Sąd ten uznał, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonej jedynie do dnia porodu z uwagi na pobieranie przez ubezpieczoną zasiłku macierzyńskiego z tytułu urodzenia dziecka.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Z powyższym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy nie zgodził się pełnomocnik organu rentowego, wnosząc apelację od wyroku z dnia 25 listopada 2021 roku w sprawie o sygn. akt VII U 608/21 i zaskarżając go w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez pominięcie przez Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach okoliczności, że zaskarżona decyzja z dnia 28 lipca 2021 roku została wydana na kilku podstawach prawnych, w tym na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa. Sąd natomiast w swoich rozważaniach odniósł się jedynie do odmowy przez (...) Oddział w B. odwołującej prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na przedawnienie roszczenia o wypłatę zasiłku chorobowego;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu zeznań odwołującej za wiarygodne, w szczególności tych, które odnosiły się do przyczyn złożenia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego po terminie, podczas gdy twierdzenia te są gołosłowne, nie zostały poparte żadnym materiałem dowodowym. W konsekwencji Sąd Rejonowy błędnie uznał, że z odwołująca z uwagi na wprowadzenie w błąd przez pracownika organu rentowego, nie zachowała ustawowego terminu na złożenie ww. wniosku;
3. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 67 ust. 1 ustawy poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ubezpieczona złożyła wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego po terminie. Jednocześnie brak jest dowodu potwierdzającego zaistnienie przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, które uzasadniałyby możliwość złożenia ww. wniosku w późniejszym terminie, tj. po uprawomocnieniu się orzeczenia zmieniającego decyzję organu rentowego dotyczącą odmowy przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za wcześniejszy okres.

Wobec powyższego pełnomocnik organu rentowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, a w obu przypadkach o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik organu rentowego wskazał, że Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, wydając zaskarżony wyrok, nie rozpoznał istoty sprawy, albowiem w swoich rozważaniach całkowicie pominął kwestię odmowy przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za ww. okres na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy, pomimo tego, że odmowa z tej przyczyny została uzasadniona zarówno w decyzji z dnia 28 lipca 2021 roku, jak i w odpowiedzi na odwołanie. Wskazał, że tytuł ubezpieczenia chorobowego ubezpieczonej u płatnika (...) Sp. z o.o. sp. k. ustał w dniu 29 lutego 2020 roku. Z posiadanej przez organ rentowy dokumentacji wynika, że ubezpieczona kontynuowała podjętą wcześniej pracę zarobkową na podstawie umowy zlecenia z (...) sp. z o.o., która to stanowi tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Okoliczność, że ubezpieczona w okresie niezdolności do pracy nie wykonywała żadnych czynności w ramach umowy zlecenia i nie uzyskiwała z tego tytułu wynagrodzenia samo w sobie nie wyłącza regulacji art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy, gdyż przepis ten nie uzależnia prawa do zasiłku chorobowego od osiągnięcia lub nie osiągnięcia dochodu. Zauważył, że wykonywanie umowy zlecenia trwa od momentu jej rozpoczęcia do chwili jej faktycznego całkowitego zaprzestania. Praca zarobkowa w tym okresie może charakteryzować się różnym natężeniem i w związku z tym być rozliczana w zależności od potrzeb (zapłata następuje tylko w okresach kiedy konkretne zadania były faktycznie podejmowane). Nie oznacza to jednak, iż w okresach mniejszej aktywności wykonującego działalność lub okresach czasowego jej usprawiedliwionego zawieszenia fakt wykonywania w ogóle

umowy zlecenia można kwestionować. W prawnym rozumieniu „zaprzestanie działalności” następuje zatem z chwilą jej formalnego zawieszenia lub zakończenia na skutek rozwiązania umowy lub całkowitego zaniechania jej wykonywania. Faktyczne chwilowe zaprzestanie prowadzenia działalności wynikającej z umowy zlecenia, które nie zostało spowodowane tymi okolicznościami nie powoduje wyłączenia prowadzącego tę działalność z ubezpieczeń społecznego i zdrowotnego. Sąd Rejonowy – w ocenie apelującego – w żaden sposób się do powyższych okoliczności nie odniósł, co stanowi brak rozpoznania istotny sprawy.

Zdaniem apelującego Sąd Rejonowy w Bydgoszczy niezasadnie przypisał wiarygodność zeznaniom odwołującej D. N., w szczególności tym odnoszącym się do przyczyn złożenia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego po terminie. Zeznania te są całkowicie gołosłowne. Wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego, odwołująca w żaden sposób nie wykazała, że jej wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego został złożony po terminie z uwagi na błędne pouczenia i informacje uzyskiwane z ZUS. Ponadto zeznania odwołującej są sprzeczne z treścią odwołania. W odwołaniu wskazywała ona bowiem, że przy kolejnym zwolnieniu zapytała o (...)i dostała informację, że jest w trakcie wyjaśniania sprawy i cały proces się zatrzymał. W momencie wyjaśnienia sprawy może złożyć wniosek o dalszą wypłatę. I to też zrobiła. Natomiast na rozprawie w dniu

18 listopada 2021 roku odwołująca wskazała już na kilkukrotne przychodzenie i dzwonienie do ZUS. Powyższym twierdzeniom odwołującej pełnomocnik organu rentowego zaprzeczył. Takie zachowanie pracownika organu rentowego byłoby bowiem niezgodne z polityką zakładu. Istotne jest, że spór sądowy ma określone granice przedmiotowe (faktyczne i materialnoprawne). Oznacza to, że nie obejmuje innych roszczeń, jeżeli nie zostały zgłoszone lub nim objęte. Tym samym Zakład nie uniemożliwił wystąpienia odwołującej o zasiłek chorobowy za dalsze okresy.

Pełnomocnik organu rentowego wskazał również, że Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia słusznie wskazał, że: „z doświadczenia życiowego wynika, że organ rentowy co do zasady wstrzymuje się z procedowaniem nowych wniosków o zasiłek chorobowy w sytuacji, gdy decyzji odmawiającej prawa do świadczenia za wcześniejsze okresy zostało złożone odwołanie. W takiej sytuacji ubezpieczeni składają stosowne wnioski o wypłatę zasiłku, załączając zwolnienia lekarskie, zaś ZUS rozpoznaje je dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania sądowego”. Tym bardziej wątpliwość budzi fakt, że odwołującej rzekomo zarekomendowano powstrzymanie się ze złożeniem wniosku za kolejny okres. W konsekwencji Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisu art. 67 ust. 1 ustawy poprzez uznanie, że roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od dnia

17 czerwca 2021 roku nie uległo przedawnieniu, w tym, że zaistniały przyczyny niezależne od osoby uprawnionej i – w związku z tym – odwołująca mogła złożyć wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia zmieniającego decyzję organu rentowego dotyczącą odmowy przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego za wcześniejszy okres.

W odpowiedzi na apelację odwołująca wniosła o oddalenie apelacji jako bezzasadnej. W jej ocenie wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy jest prawidłowy.

Sąd ten dokonał trafnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i na jej podstawie doszedł do słusznych wniosków, że odwołująca ma prawo do zasiłku chorobowego za dalszy okres od dnia 17 czerwca 2020 roku do dnia porodu. Dodała, że organ rentowy w treści apelacji po raz kolejny zarzuca odwołującej, że kontynuowała pracę zarobkową. Nie jest to prawdą, gdyż wykładanie towaru nie jest kontynuowaniem zatrudnienia. Jest to praca fizyczna. Wskazała, że organ rentowy w trakcie postępowania o zasiłek chorobowy kilkukrotnie wprowadził ją w błąd, w tym prosił o dostarczenie zaświadczenia z firmy (...), że odwołująca nie kontynuuje pracy i przebywa na zwolnieniu chorobowym, jak również o wypisanie ZUS – 53 o wypłatę zasiłku. Wszystkie te warunki odwołująca spełniła. Oświadczyła, że w trakcie trwania postępowania odwoławczego od decyzji odmownych, a dotyczących wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku, odwołująca została poinformowana przez pracownika ZUS, że wniosek o dalsze świadczenie można złożyć, gdy tylko wyjaśni się sprawa dotycząca świadczeń za wcześniejszy okres, bo w przeciwnym razie ZUS wyda decyzję odmowną co do świadczeń za dalszy okres. Odwołująca przedstawiała organowi rentowemu zwolnienia lekarskie do końca ciąży. Wskazała, że

niezrozumiała jest dla niej sytuacja, że już przy pierwszym zwolnieniu lekarskim nie została poinformowana przez organ rentowy o problemach z wypłatą zasiłku chorobowego i nie dano jej szansy na naprawienie sytuacji już na samym początku. Ostatecznie odwołująca wskazała, że jej zdaniem dochowała terminu na złożenie wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego i w związku z tym brak było podstaw do odmowy wypłaty tego świadczenia.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 kwietnia 2022 roku strony podtrzymały swe dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie w przedmiocie zmiany zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 25 listopada 2021 roku poprzez stwierdzenie, że odwołująca D. N. ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku do dnia porodu. Sąd pierwszej instancji logicznie uzasadnił swoje stanowisko w pisemnych motywach rozstrzygnięcia i dokonał trafnej oceny wiarygodności zgromadzonych w sprawie dowodów, a wobec pełnej aprobaty dla tak poczynionych ustaleń faktycznych, nie zachodziła konieczność ich powtarzania w postępowaniu odwoławczym (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, LEX nr 1318346). Dlatego też Sąd Okręgowy za własne przyjął ustalenia dokonane w toku postępowania przed Sądem Rejonowym i w pełni podzielił argumentację prawną tego Sądu zaprezentowaną w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która to argumentacja znajduje pełne poparcie w obowiązujących przepisach prawa.

Przechodząc zaś do oceny zasadności zgłoszonych przez organ rentowy zarzutów apelacyjnych wskazać należy, że żaden z nich nie zasługiwał na uwzględnienie.

Bezasadny pozostawał sformułowany jako pierwszy zarzut nierozpoznania przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy istoty sprawy poprzez odniesienie się przez ten Sąd wyłącznie do kwestii przedawnienia roszczenia o wypłatę zasiłku chorobowego i tym samym pominięcie okoliczności, że zaskarżona decyzja została wydana również na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z treścią tego przepisu zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Kwestia możliwości zastosowania do sytuacji odwołującej art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy została prawomocnie przesądzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2021 roku w sprawie o sygn. akt VI Ua 17/21, wydanym na skutek apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 30 grudnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt VII U 529/20 w sprawie toczącej się o prawo D. N. do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku. W w/wym. sprawach przesądzono, że przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej w ogóle nie ma zastosowania, jeżeli pracownik jest zatrudniony równocześnie u wielu pracodawców, wobec czego rozwiązanie stosunku pracy z jednym z nich nie powoduje ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. W takiej sytuacji, jak opisana powyżej, nie można mówić o ustaniu dobrowolnego tytułu ubezpieczenia chorobowego. Wręcz przeciwnie ubezpieczony podlega ubezpieczeniu chorobowemu w sposób nieprzerwany. Analogiczna sytuacja ma miejsce, gdy ubezpieczony jest równocześnie zatrudniony na podstawie umowy cywilnoprawnej u więcej niż jednego pracodawcy i z każdego z tych tytułów został zgłoszony do dobrowolnego ubezpieczenia społecznego. Także bowiem zleceniobiorca może mieć jednocześnie kilka tytułów do ubezpieczeń społecznych, np. pracować u różnych podmiotów na podstawie dwóch umów zlecenia, czy na podstawie umowy o pracę i umowy zlecenia. W istocie pracownikowi zatrudnionemu u kilku zleceniodawców przysługuje w razie niezdolności do pracy jedno prawo do zasiłku chorobowego i jeden zasiłek należny od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zasiłek ten oblicza się na podstawie wynagrodzenia uzyskiwanego u wszystkich zleceniodawców. Z mocy art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń

społecznych, ubezpieczenie chorobowe osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, jest dobrowolne i trwa od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tym ubezpieczeniem, aż do złożenia wniosku o wyłączenie z takiego ubezpieczenia (art. 14 ust. 1 i 2 ustawy systemowej). Innymi słowy, jeżeli ubezpieczony jest zatrudniony równocześnie u kilku zleceniodawców, rozwiązanie umowy z jednym z nich nie powoduje ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Tytułem tym jest bowiem w dalszym ciągu zatrudnienie w oparciu jedną z umów cywilnoprawnych i tytuł ten istnieje do czasu rozwiązania stosunku cywilnoprawnego ze wszystkimi zleceniodawcami. Natomiast wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy innej sytuacji, a mianowicie gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. W istocie zatem problem w tego typu sytuacjach dotyczy kwestii, czy po ustaniu zatrudnienia u jednego zleceniodawcy i kontynuowaniu takiego stosunku u drugiego z nich zasiłek chorobowy powinien być wypłacany tylko przez jednego płatnika, czy też przez dwóch płatników. Problem nie dotyczy więc prawa do zasiłku chorobowego, lecz sposobu obliczania tego świadczenia.

Po ustaniu zatrudnienia ubezpieczonej D. N. w (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w P. w dniu 29 lutego 2020 roku, nadal (nieprzerwanie) miała ona tytuł do ubezpieczenia chorobowego związany z zatrudnieniem w (...) Sp. z o.o. w W.. Tym samym art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej w ogóle nie znajdzie w przedmiotowej sprawie zastosowania (przepis ten nie mógł stanowić podstawy prawnej wydania decyzji). Kwestia prawa odwołującej do zasiłku chorobowego od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku została prawomocnie przesądzona wskazanymi wyżej wyrokami sądów. Nie sposób więc uznać – wbrew stanowisku organu rentowego – że art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej pozbawia ubezpieczoną prawa do zasiłku chorobowego w dalszym okresie, tj. od dnia 17 czerwca 2020 roku (w ogóle bądź z jednego z tytułów ubezpieczenia), skoro okoliczności sprawy nie uległy zmianie.

Przepis art. 365 § 1 k.p.c. stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wynikające z cytowanej normy związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i przyjętej podstawy prawnej. Ważne jest przy tym to, że nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami. Zakazane jest prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w wiążącym orzeczeniu. Mocą wiążącą objęte jest zatem to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Innymi słowy, moc wiążącą uzyskuje rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i w kolejnym postępowaniu sąd ma obowiązek przyjąć, że istotna z punktu widzenia zasadności żądania kwestia kształtowała się tak, jak to zostało ustalone w prawomocnym wyroku (wyr. SA w Katowicach z dnia 26 sierpnia 2016r., I ACa 1030/15, LEX nr 2115437).

Zdaniem Sądu Okręgowego prawomocne wyroki zapadłe w zakresie uprawnień odwołującej do zasiłku chorobowego za wcześniejszy okres stanowią prejudykat dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy co do braku możliwości zastosowania względem odwołującej art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. W sposób oczywisty przesądza bowiem o braku wyłączenia odwołującej z dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i tym samym potwierdza jej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku. Przypomnieć w tym miejscu należy, że prejudykalność ma miejsce wówczas, gdy pomiędzy prawomocnym orzeczeniem oraz toczącą się sprawą zachodzi szczególny związek polegający na tym, że prawomocne orzeczenie oddziałuje na rozstrzygnięcie toczącej się sprawy, a nadto dotyczy rozstrzygnięcia dokonanego w stosunku do tych samych stron lub podmiotów. Szczególna zależność, stanowiąca istotę prejudykalności, zachodzi wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia jednej sprawy konieczne jest uprzednie rozstrzygnięcie innej albo gdy od wyniku prawomocnie rozstrzygniętej sprawy zależy wynik innej sprawy (wyr. SN z dnia 21 stycznia 2016 r., III CSK 29/15, LEX nr 2004195).

Przechodząc w tym miejscu do oceny dalszych zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, że chybiony okazał się być zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd

ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków niż wynikają z oceny dokonanej przez Sąd nie świadczy jeszcze o przekroczeniu swobodnej oceny dowodów (por. wyr. Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2019 r., I ACa 13/19, LEX nr 2702654).

W treści złożonej apelacji pełnomocnik organu rentowego usiłował wykazać, że Sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń faktycznych, które nie znajdują poparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie i w oparciu o te ustalenia poczynił błędne wnioski w kwestii dochowania ustawowego terminu na złożenie wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego. Organ rentowy wskazywał, że Sąd Rejonowy błędnie ocenił jako wiarygodne zeznania odwołującej D. N., w których to wskazywała, że została ona wprowadzona w błąd przez pracownika ZUS, podczas gdy zeznania te są gołosłowne i nie znajdują żadnego poparcia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Zarzuty sformułowane przez organ rentowy pozostają bezzasadne, albowiem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy właściwie ocenił zeznania odwołującej, przy uwzględnieniu zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z zeznań odwołującej złożonych na rozprawie w dniu 18 listopada 2021 roku bezsprzecznie wynika, że w związku z odmową przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku i toczącym się postępowaniem odwoławczym przez sądem, starała się uzyskać informacje z ZUS co do procedury postępowania z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego na dalszy okres. Pracownik ZUS powiadomił ją, że sprawa o wypłatę zasiłku chorobowego jest obecnie wstrzymana z uwagi na toczące się postępowanie odwoławcze i w przypadku złożenia wniosku o wypłatę zasiłku na dalszy okres, organ rentowy wyda decyzję odmową, od której ubezpieczona będzie mogła złożyć odwołanie. Sugerując się uzyskanymi informacjami, odwołująca oczekiwała na zakończenie sprawy o zasiłek chorobowy za okres wcześniejszy i po wydaniu prawomocnego wyroku złożyła wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku. Jednocześnie na bieżąco przedkładała organowi rentowemu kolejne zwolnienia lekarskie obejmujące okres aż do dnia porodu. Zeznania te pozostają zbieżne ze stanowiskiem odwołującej zaprezentowanym w treści odwołania. Powoływana przez organ rentowy w uzasadnieniu apelacji sprzeczność pomiędzy zeznaniami odwołującej, a treścią odwołania nie ma miejsca. Trudno oczekiwać od odwołującej, aby miała ona udokumentować fakt uzyskania od pracownika ZUS błędnej informacji w zakresie procedury składania wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego za dalszy okres, albowiem zwykle tego typu informacje przekazywane są w trakcie rozmowy (osobiście bądź telefonicznie) i nie są w żaden sposób odnotowywane przez pracowników ZUS (odbywają się w ramach bieżącej obsługi interesantów). Natomiast samo to, że organ rentowy co do zasady wstrzymuje się z procedowaniem nowych wniosków o zasiłek chorobowy w sytuacji, gdy decyzji odmawiającej prawa do świadczenia za wcześniejsze okresy zostało złożone odwołanie i w takiej sytuacji ubezpieczeni składają stosowne wnioski o wypłatę zasiłku, załączając zwolnienia lekarskie, zaś ZUS rozpoznaje je dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania sądowego, nie wyklucza tego, że odwołująca mogła zostać poinformowana przez pracownika ZUS o innym sposobie działania organu rentowego. Z zasad doświadczenia wynika, że wskazana procedura nie zawsze jest przez organ rentowy przestrzegana. Stanowisko odwołującej wzmacnia natomiast analiza kolejno podejmowanych przez nią czynności, a dokładniej to, że we wniosku z dnia 24 czerwca 2021 roku o wypłatę zasiłku chorobowego powołała się na zakończenie sprawy sądowej co do odwołania od wcześniejszych decyzji ZUS, załączając kopie wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2021 roku w sprawie o sygn. akt VI Ua 17/21 wraz z klauzulą prawomocności, jak również to, że na bieżąco przedkładała organowi rentowemu zwolnienia lekarskie obejmujące sporny okres. Odwołująca pozostała aktywna w trakcie postępowania sądowego, wykazywała dbałość o własne interesy i gdyby nie została w sposób błędny poinformowana przez pracownika ZUS o procedurze składania wniosku o zasiłek chorobowy za dalszy okres to z dużym prawdopodobieństwem wniosek ten złożyłaby w terminie. Dlatego też wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny wiarygodności dowodów zebranych w jego trakcie, w tym zeznań odwołującej D. N., nie naruszając zasady swobodnej ich oceny,

w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, wszechstronnie wyjaśnił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia zaistniałych w sprawie kwestii spornych. Na podstawie tak dokonanej oceny dowodów Sąd Rejonowy trafnie wskazał, że odwołująca została błędnie poinformowana przez pracownika ZUS, a błąd ten przyczynił się w istotny sposób do niezachowania 6 miesięcznego terminu do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego.

Wobec powyższych ustaleń faktycznych nie sposób uznać, aby Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 1133), który stanowi, że roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego, wyrównawczego, macierzyńskiego oraz opiekuńczego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje. Jeżeli niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin 6 miesięcy liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia (ust. 3). Organ rentowy wskazywał w treści apelacji, że Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nie zastosował tego przepisu, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że odwołująca złożyła wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego po terminie, a jednocześnie nie zachodziły przyczyny niezależne od osoby uprawnionej, które uzasadniałyby możliwość złożenia wniosku w późniejszym terminie. Stanowisko organu rentowego jest błędne i w dalszym ciągu zmierza do kwestionowania ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, które to są prawidłowe. Skoro zatem odwołująca otrzymała od pracownika ZUS błędne zapewnienie co do tego, że sprawa o zasiłek chorobowy jest wstrzymana do czasu rozpoznania jej odwołania co do uprawnienia do zasiłku chorobowego za okres wcześniejszy, zasadnym jest twierdzenie, że niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od niej. Dlatego też termin 6 miesięcy na złożenie wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego w przypadku odwołującej powinno liczyć się od dnia wydania wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2021 roku w sprawie o sygn. akt VI Ua 17/21 potwierdzającego prawo odwołującej do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 czerwca 2020 roku, co jest równoznacznie z ustaniem przeszkody uniemożliwiającej zgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku za dalszy okres. Dlatego też, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postąpił w sposób prawidłowy, przyjmując, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie przepis art. 67 ust. 3 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Konkludując, Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie doszło do przedawnienia roszczenia odwołującej D. N. o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 czerwca 2020 roku. Zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 25 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt VII U 608/21 pozostaje zgodny z prawem, a apelacja organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Sędzia Karolina Chudzinska